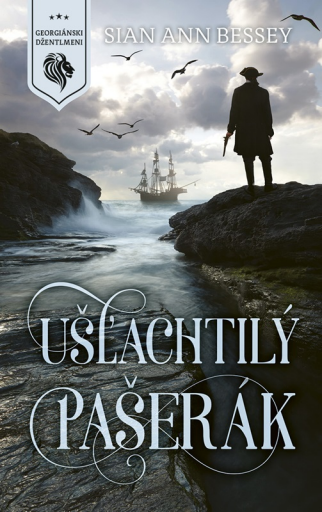

☆☆☆
GEORGIÁNSKI
DŽENTLMENI

SIAN ANN BESSEY

UŠĽAČHTILÝ PAŠERÁK

UŠLACHTILÝ
PAŠERÁK

SIAN ANN BESSEY

UŠLACHTILÝ PAŠERÁK

Preložila Miram Ghaniová

UŠLACHTILÝ PAŠERÁK

Sian Ann Bessey
The Noble Smuggler

Copyright © 2020 Sian Ann Bessey
© Andy & Michelle Kerry / Trevillion Images
Translation © 2025 by Miriam Ghaniová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.
Published under license from Covenant Communications, Inc.

ISBN 978-80-575-0032-2

1. KAPITOLA

Little Tilbury, Kent 1782

TICHÚ SPÁLŇU NAPLNIL takmer nečujné zašuchotanie slameneho matraca. „Lizzie?“

Pri zvuku matkinho chorľavého hlasu sa sedemnásťročná Elizabeth zdvihla z hojdacieho kresla a tromi krokmi prešla cez malú izbu.

Naklonila sa nad posteľ a načiahla sa, aby chytila trpiacu ženu za ruku.

„Som tu.“

Mary Doylová otvorila oči, otočila sa a v slabom svetle sviečok sa snažila zaostriť zrak na Elizabethinu tvár. „Je čas,“ zašepkala. „Musíš si vziať peňaženku.“

Elizabeth ťažko prehltla. V matkinej peňaženke nebolo nič. Skromná suma, ktorú im otec vyčlenil na jedlo, bola preč, minula ju na malú fľaštičku lieku, ktorú jej dal doktor Goddard, aby zmiernil matkine záchvaty kašľa. „Tvoju peňaženku mám,“ povedala a usmiala sa.

Mary pokrútila hlavou a pevnejšie zovrela Elizabethinu ruku. „Nie moju, ale tvoju.“

Elizabeth sa zamračila. „Moju peňaženku?“

„V... kúte.“ Matku zachvátil ďalší záchvat kašľa a Elizabeth jej vsunula ruku pod plecia, mierne ju nadvihla a držala ju, kým sa snažila upokojiť.

„V kúte.“ Mary zalapala po dychu. „Je tam ukrytá.“

Elizabeth sa zmätene obzrela. Okrem vratkej postele bolo jediným ďalším nábytkom v izbe drevené hojdacie kreslo, na ktorom predtým sedela. Na prevrátenom sude stál lavór a džbán a o kozub sa opieral osamelý kutáč. V žiadnom kúte nebolo nič vidieť.

Počkala, kým matkin kašeľ utíchne, potom jej pritla k ústam pohár s vodou. Mary si dala jeden dúšok a odvrátila tvár. Bojujúc s vlnou sklúčenosti aj vyčerpania, Elizabeth položila pohár na zem a opatrne spustila matku späť na posteľ.

Napriek studeným obkladom, ktoré jej Elizabeth nepretržite prikladala, sa matkin stav naďalej zhoršoval. Horúčava prenikajúca do hrubej posteľnej plachty hovorila o horúčke, s ktorou bojovala už niekoľko dní, a teraz sa zdalo, že nastúpilo delírium.

„Iná peňaženka neexistuje,“ povedala.

„Existuje.“ Mary opäť zalapala po dychu.

„Pod podlahou.“

Pod podlahou? Elizabeth sa stretla s matkinými ble-domodrymi očami. Jej sklený pohľad bol zúfalý. Čo tým mohla myslieť?

„Nájdí ju, Lizzie.“ Marin hlas slabol. „Skôr než príde.“

Elizabeth sa pozrela na dvere a počúvala každý zvuk, ktorý by ju varoval pred návratom otca a jeho odporných kumpánov. Keď išla po čerstvú vodu pre matku, videla v okne hostinca svietiť lampáš a až príliš dobre vedela, čo to znamená. „Pašeráci sú dnes v noci na pobreží. Dovolím si tvrdiť, že otec bude ešte nejaký čas zaneprázdnený.“

Hoci jej slová mali znieť upokojujúco, nijako neuspokojili Marino rastúce rozrušenie.

„Prines ju hneď,“ zašepkala. „Prosím ťa.“

Elizabeth venovala matke znepokojený pohľad. Postavila sa a skúmala drevené dosky, ktoré sa ťahali po celej dĺžke miestnosti. Po rokoch opotrebovania sa hladko leskli, a hoci niektoré z nich pri chôdzi vrzgali, zdali sa dostatočne pevné.

Podišla k najbližšiemu kútu, zohla sa a zdvihla svietnik, aby lepšie videla za hojdacie kreslo. Z bledého kruhu svetla vybehol veľký hnedý pavúk a Elizabeth sa zachvela, potom rýchlo prešla okolo kozuba do ďalšieho rohu. Tu bola podlaha úplne hladká, a keď pritlačila prst na dosky, nezaznamenala žiadny zvuk ani pohyb.

Tretí kút blokoval prevrátený sud, ktorý slúžil ako stôl. Potlačila vzdych, položila si sviečku k nohám a opatrne zložila lavór a džbán s vodou bokom na podlahu. Položila ruky na obe strany suda a kývala ním sem a tam, kým ho neodsunula od steny natoľko, aby videla, čo sa nachádza za ním. Zdvihla sviečku a nazrela do tmy. Podlahové dosky siahali až k stene, ale zdalo sa, že jedna má na okraji hlboký zárez.

Niekde vonku zaštekal pes a Elizabeth stuhla. Ticho vyplnil matkin prerývaný dych, ale nedoliehal k nej nijaký zvuk z nádvoría alebo hostinca. Posunula sud o ďalších pár centimetrov doľava a potom sa okolo neho pretlačila. Klesla na kolená a nahmatala zárez v podlahe. Bol široký asi ako jej palec a vyzeral, že ho do dreva vydľabali nožom. Strčila ukazovák do zárezu a potiahla. Malý kúsok dreva sa s cvaknutím zdvihol z podlahy a zostala v nej úzka medzera.

Elizabeth ohromene položila kúsok dreva vedľa seba a pozrela sa do diery. Skutočne sa v nej nachádzala peňaženka? Alebo to bol skôr domov pre myši? Alebo ešte horšie, pre potkany?

„Lizzie.“

Naliehavosť v matkinom chrapľavom hlase prinútila Elizabeth konať. Zavrela oči, vsunula ruku do otvoru a okamžite nahmatala látku. Uchopila ju medzi dva prsty a vytiahla ju z úkrytu do svetla sviečky. Malá taštička so šnúrkou bola vyrobená z ľanu. Nebola ťažká, ale v jej záhyboch sa nachádzalo niečo tvrdé, ploché a zaoblené.

Elizabeth sa postavila a ponáhľala sa k matke.

Mary otvorila oči. „Máš tú peňaženku?“

„Mám ju.“ Elizabeth jej podala malé vrecúško. Mary si s úľavou vydýchla. „Otvor ju.“

Elizabeth uvoľnila šnúrkou, obrátila peňaženku hore dnom a jemne ňou zatriasla. Zaoblený predmet vypadol a pristál na posteli medzi nimi. Vo svetle sviečok sa zaleskol a Elizabeth stuhla. Potom sa načiahla a položila si do dlane zlatý príviesok, dlhú retiazku nechala sklznúť cez chvejúce sa prsty.

„Kde si...?“ pokrútila hlavou. Aký zmysel malo klásť túto otázku? Existoval len jeden spôsob, ako mohla jej matka vlastniť taký cenný šperk. Jediný spôsob, ako niekto v dedinke Little Tilbury získal niečo, čo malo hodnotu.

Pašovaný tovar pravidelne prúdil z lodí na mori cez hostinec jej otca do Londýna a ďalej. V tejto časti Kentu sa pašovanie tabaku, čaju a brandy stalo takou samozrejmosťou, že sa bralo ako súčasť každodenného života. Až do tejto chvíle verila, že jej matka je v tejto nezákonnej praktike zapletená nevinne. Zrazu nevedela, čo si má myslieť.

Pustila šperk, akoby ju popálil. „Ako sa to ocitlo v tvojej izbe?“

„Odpusť mi,“ zašepkala Mary. „Mala som...“ Prehltla kašeľ. „Mala som ti ho dať už dávno, ale nemohla som. Neznieš by som, keby som ťa stratila.“ Kašeľ sa jej vrátil v plnej sile, a keď konečne ustal, hrudník sa jej dvíhal a plachtu

zafarbili tmavé škvrny krvi. Ľadové prsty sa načiahli do tmy a Elizabeth stiahlo hrdlo.

„Prosím, mama. Už nič nehovor. Musíš odpočívať.“

„Čoskoro si oddýchnem,“ povedala matka. „A ty...“ Napla sa, keď jej krehkým telom zalomcoval ďalší záchvat kašľa. „Tvoja budúcnosť je ďaleko od tohto miesta.“ Znova sa trasľavo nadýchla a zavrela oči. „Použi tú retiazku... pomôže ti nájsť cestu.“

Elizabeth sa v očiach zaleskli slzy. Naklonila sa a pobožkala matku na líce.

Mary ju chytila za ruku. „Zaspievaj mi, Lizzie. Ešte raz, naposledy.“

Bojujúc s emóciami, ktoré jej sťahovali hrdlo, Elizabeth začala spievať. Jemne, ale dojímavo použila sladké slová a krásnu melódiu známej uspávanky, aby vyjadrila svoju lásku a smutné lúčenie. Keď sa pieseň chýlila ku koncu, Marin letmý úsmev Elizabeth prezradil, že počula jej skrytý odkaz. Počúvala, ako matka bojuje o každý nádych, a potom všetky zvuky z postele ustali.

Takmer o hodinu neskôr preniklo k Elizabeth dunenie mužských hlasov a šuchot krokov na vonkajšej dlažbe. Zdvihla hlavu a utrela si slzy, smútok na chvíľu vytlačil strach. Postavila sa na nohy, vzala z postele plátennú peňaženku a schovala do nej retiazku. Potom sa opäť pretlačila okolo suda, prikrčila sa, vhodila malé vrecúško do otvoru a zasunula kúsok dreva späť do podlahy. Keď si bola istá, že je to bezpečné, napoly zatlačila, napoly zdvihla sud na pôvodné miesto a postavila naň lavór a džbán s vodou.

Pod schodmi buchli dvere a ozvali sa ťažké kroky. Elizabeth sa vrátila k posteli a naposledy sa pozrela na matkin pokojný výraz. Potom jej prehodila cez tvár plachtu.

„Lizzie!“ zavrčal jej otec.

Elizabeth vzala do ruky svietnik a pomaly kráčala k dverám. Rýchly pohľad po izbe ju uistil, že všetko vyzerá rovnako, a tak chytila kľučku, otvorila dvere a vyšla na vrchol schodov. Jej otec stál na najnižšom schode. Tmavé vlasy mal rozstrapatené, oči sa mu leskli vo svetle lampáša. Aj z tejto vzdialenosti videla, že na topánkach má blato a piesok.

„Potrebujeme ťa dole.“ Ostro na ňu pozrel. „Chlapi sú smädní a ak tvoja matka trvá na tom, že bude ležať v posteli, musíš ich obslúžiť ty.“ Jeho tenké pery sa skrútili do krivého úsmevu. „Dnes večer máme čo oslavovať.“

Elizabeth prehltna bolesť. Matka ju už nemohla chrániť pred pašerákmi a ich tajnými aktivitami. Napriek tomu, že sa jej hnusili ich zákerné obchody, otcovo postavenie v pašeráckom gangu ju držalo v zajatí. Vedela príliš veľa na to, aby ju nechali odísť. Neistou rukou siahla po zábradlí. „Matka odišla.“

„Odišla?“ Otcov výraz potemnel. „Ako to myslíš, že odišla?“

Elizabeth sa rozhodla byť silná, stiahla plecيا a stretla sa pohľadom s jeho očami. „Zomrela pred necelou hodinou.“

Na otcovej tvári sa mihla emócia, ktorú Elizabeth nevedela pomenovať. Ale takmer tak rýchlo, ako sa objavila, aj zmizla. Po mužskom výkriku nasledoval búrlivý smiech. Otec sa pozrel do chodby, ktorá viedla do prednej miestnosti hostinca, prehrabol si prstami strapaté vlasy a zanadával. „Chod“, zavrčal. „Ak ich necháme dlho čakať, opustí ich všetka dobrá nálada.“

„Ale matka...“

„Chod!“ Ukázal na dvere na konci chodby. „Tvoja matka ťa už nepotrebuje.“

Elizabeth sa zahryzla do pery, aby sa znova nerozplakala, a zišla po schodoch. Potom bez toho, aby sa na otca čo i len pozrela, pristúpila k dverám a potlačila ich.

2. KAPITOLA

Londýn, 1784

„KAŠLI NA TO, JONAS! Nemôžeš predsa veriť, že takýto ľahkovážny plán má zmysel.“

Jonas Ainsworth, vikomt z Langtonu, zdvihol obočie. „Uvedomuješ si, že tvoje zdesenie by malo podstatne väčšiu váhu, keby si nebol strojom všetkých problémov, do ktorých sme sa kedy v škole dostali?“

Alexander Allerton, gróf z Bloxley, sa prestal prechádzať na dosť dlho, aby sa naňho pozrel. „Je podstatný rozdiel medzi tým, keď dáš riaditeľovi do lavice ropuchu, a tým, keď vložíš svoj život do rúk najznámejšej pašeráckej bandy v Anglicku.“

„To hovoríš ty,“ povedal Jonas, sadol si na jedno z kožených kresiel v Alexandrovej pracovni a urobil si pohodlie.

„Hoci si spomínam, že keď sme pred trinástimi rokmi stáli plece pri pleci a sledovali, ako starý Hargrave ohýba trstenicu, ktorú si vyhradil pre delikventov, boli sme si celkom istí, že nám hrozí smrť.“

Alexander prevrátil oči a niečo si zamrmľal popod nos, než pristúpil k malému stolíku, na ktorom stála lesklá karafa

s brandy. Nalial do pohárov, jeden ponúkol Jonasovi a sám sa napil.

„Výborne,“ povedal a sadol si do kresla oproti Jonasovi. „Uznávam, že ti dlhujem aspoň možnosť, aby si rozvil svoj bláznivý plán. No to, že si ho vypočujem, ešte neznamená, že s ním súhlasím.“ Pozrel sa naňho ostrážitým pohľadom. „Či sa nám to páči, alebo nie, už nie sme školáci – za všetko nesieme zodpovednosť.“

Jonasovi to nebolo treba pripomínať. Tragédia, ktorá chlapcov na začiatku spojila v Etone, pripravila o život Jonasovho otca a Alexandrovho strýka. O tri roky neskôr zomrel Alexandrov otec na chrípku a zanechal obom mladým mužom na pleciach ťarchu dedičstva. Spolu s titulmi, pôdou a peniazmi prišli aj záväzky voči ich matkám, nájomcom a parlamentu.

„Ver mi,“ povedal Jonas, „moja snaha odhaliť vodcov Lamhurstovho gangu nie je žiadna hlúposť. Ich bezprávná nadvláda na pobreží Kentu trvá už príliš dlho a je načase urobiť nápravu. Nielen kvôli tvojej a mojej matke, ale aj kvôli nespočetnému množstvu ďalších ľudí, ktorým ublížili a ktorí nikdy nemali možnosť vyjadriť svoj názor.“

„To je všetko veľmi vznešené,“ povedal Alexander, „ale ty si len jeden človek. Naozaj si myslíš, že môžeš uspieť tam, kde zlyhalo toľko colníkov a mužov zákona?“

Jonas si odfrkol. „Panstvo Bloxley síce neleží tak blízko mora ako panstvo Langton, ale dobre vieš, akí neužitoční sú colníci na našom pobreží. Pašeráci sú v presile a prelstia ich na každom kroku. Obyvatelia pobrežia, ktorých zlákali peniaze alebo vyľakal strach z odvety, sa spolčujú s pašerákmi a rozhodli sa ignorovať násilie, ktoré sa deje v ich vlastných dedinách.“ Naklonil sa v kresle dopredu a hlas mu zneistel. „Musí sa to skončiť, Alex. Môj otec zomrel,

keď sa pokúšal zabrániť Lamhurstovmu gangu zničiť obchodnú loď a zabiť cestujúcich. Nedovolím, aby jeho smrť vyšla nazmar.“

„A tak si sa rozhodol stať sa jedným z nich.“

Jonasovi neušiel Alexandrov ironický tón. „Je to jediný spôsob. Členovia gangu prenikli do každej vrstvy kentskej spoločnosti. Ich organizácia je taká, že vodcov pozná len pár vyvolených – určite nie nikto mimo ich radov. Akýkoľvek pokus odhaliť ich a postaviť ich pred súd musí prísť zvnútra.“

„A ako presne sa chceš dostať do Lamhurstovho gangu?“

Jonas sa opäť oprel v kresle a hnedé oči mu zažiarili. „Už sa stalo.“

Alexander naňho hľadel celých desať sekúnd. „Mohol by si to upresniť?“

Jonas položil pohár na stôl vedľa kresla. Prešiel si spomienky z posledných mesiacov a premýšľal, o čo by sa mal s priateľom podeliť.

„V meste je krčma, o ktorej sa hovorí, že sa tam podávajú vynikajúce francúzske liehoviny. Nie je prekvapujúce, že aj cena alkoholu je oveľa nižšia ako to, čo by tvoj komorník Hastings za normálnych okolností musel zaplatiť.“

„Môžem si to len predstavovať,“ povedal Alexander sucho. Roztočil zvyšnú tekutinu v pohári a potom ju dopil na jeden hlt.

Jonas potlačil úsmev. „Pred niekoľkými mesiacmi som v tej krčme strávil večer. Do polnoci bola väčšina návštevníkov poriadne opitá a podaktorí rozprávali príbehy o tajných dodávkach a platbách.“ Pokrčil plecami. „Jednoducho som sa ubezpečil, že niekoľko najutáranejších návštevníkov vie o mojom záujme pomôcť pri prevoze komodít pochybného pôvodu.“

„Chceš povedať, že sa ani jeden zo záškodníkov z krčmy nespýtal, prečo šľachtic ponúka svoje služby pri prevoze pašovaného tovaru cez Londýn?“

„Myslím, že môžem s istotou povedať, že vôbec netušili, že sa niekde v blízkosti nachádza šľachtic. Muž, s ktorým sa rozprávali, vyzeral a páchol rovnako neprijemne ako oni a počúval na meno Reynard.“

Alexander zastonal.

„Prezývka, ktorú si si vyslúžil v Etone?“

„Nie Reynard Fox. Prečo nie jednoducho Reynard? Nech už mám akékoľvek schopnosti, ktoré som si osvojil pri vyhýbaní sa našim učiteľom, rovnako dobre by ich mohli použiť aj detektívi z Bow Street.“

„Musím ti pripomínať, že detektívi nosia pištole?“

„Ja tiež.“

„A to je fakt, ktorý by ťa pravdepodobne vystavil ešte väčšiemu nebezpečenstvu, keby ťa jeden z nich zadržal.“

Jonas naklonil hlavu nabok. „Rozumný, ale našťastie sporný bod. Včera večer som dokončil poslednú dodávku pol tucta balíčkov čaju do prevádzok vo vnútornom Londýne a v okolí. A urobil som to bez toho, aby som narazil na jediného muža zákona.“

„Tvoja posledná dodávka?“ Alexandrovu tvár naplnila zvláštna zmes zvedavosti aj úľavy.

Jonas si želal, aby sa aj uňho mohol dostať podobný pocit úľavy. Postavil sa. Ak ho spoločné výčiny s Alexandrom v škole niečo naučili, tak to bola cena dôveryhodného spojenectva. Popravde, to bol dôvod, prečo dnes prišiel za svojim priateľom. Jeho spolupráca s pašerákmi mala vstúpiť do ďalšej, oveľa nebezpečnejšej fázy a potreboval vedieť, že Alexander bude stáť pri ňom, keby sa niečo pokazilo. Prešiel k oknu pracovne a sledoval, ako sa po ulici lemovanej stromami rúti koč.

„Zdá sa, že Reynard zložil skúšku, ktorú Lamhurstov gang stanovuje pre začínajúcich členov,“ povedal. Otočil sa a pozrel na Alexandra. „Zavolali ma do Kentu. Aby som pomohol vyložiť loď, ktorá má budúci týždeň doraziť k pobrežiu.“

Alexander zbledol a postavil sa mu tvárou v tvár. „Kde v Kente?“

„V Little Tilbury.“

„To nemôžeš,“ povedal Alexander rozhodne. „Langton je od tej dediny vzdialený necelých päť míľ. Riziko, že ťa niekto spozná, je príliš veľké.“

Jonas pokrútil hlavou. „Nie nevyhnutne.“ Zopál ruky za chrbtom a prešiel pár krokov ku kozubu. „Hoci som dedinu často navštevoval ako chlapec, zväž, ako odvtedy trávim čas. Podobne ako ty som po piatich rokoch internátneho štúdia na Etone odišiel do Cambridgeu. Po štúdiu nasledovala cesta po kontinente a odvtedy som okrem niekoľkých krátkych návštev matky, aby som vybavil občasné naliehavé potreby na panstve, žil v Londýne. Môj správca sa výborne stará o každodenné povinnosti v Langtone, čo mi umožnilo sústrediť sa na moje investície tu.“

„Tvoja voľba sídla je v poriadku,“ povedal Alexander. „Ale pristavil si sa v poslednom čase a pozrel sa do zrkadla? Bez ohľadu na to, aký mladý si bol, keď si naposledy navštívil Little Tilbury, niekto si určite všimne tvoju podobnosť s otcom.“

Teraz, keď ustúpil o niekoľko krokov dozadu, Jonasov odraz bolo jasne vidieť vo veľkom okne pracovne. Hnedými očami a tmavými vlnitými vlasmi sa skutočne podobal na zosnulého otca a oblečený v jemnej modrej veste a zodpovedajúcom kabátci, pričom sa mu ranné slnečné svetlo odrážalo od zlatej retiazky vreckových hodín, vyzeral

každým cólom ako vikomt. Dnešný obraz však bol na míle vzdialený tomu, ako vyzeral včera večer.

„Poveril som svojho komorníka, aby mi zaobstaral oblečenie vhodné na novú úlohu. Našiel mi opotrebované nohavice, najnepohodlnejšie topánky, aké si len vieš predstaviť, a otrhaný starý kabátec, ktorý na mne visel dostatočne voľne, aby sa doň zmestilo niekoľko balíčkov čaju, zastrčených vo vreckách všitých do vnútornej podšívky. Zistil som tiež, že neupravené vlasy a trochu sadzí na rukách a tvári pôsobia celkom presvedčivo.“ Zarehotal sa. „Dávam ti slovo, nikto si Reynarda nezmylí ani so mnou, ani s mojím otcom.“

„Takže tvoj komorník vie o tvojej nebezpečnej hre.“

„Hancock vie len to, že som potreboval oblečenie, ktoré by mi umožnilo vydávať sa za obyvateľa niektorej z londýnskych chudobných štvrtí, a že muž, ktorý v noci opúšťa môj dom oblečený v týchto šatách, sa volá Reynard.“ Jonas sa pozrel do Alexandrových znepokojených očí. „Hancock je lojálny a nezradí moju dôveru, ale ty si môj najbližší priateľ a skôr než sa pripojím do akcie v Kente, chcel som, aby si o tom vedel všetko.“ Odmlčal sa, vedel, čo musí povedať, no nevedno prečo to robil nerád. „Moja matka starne, zrak jej slabne... Keby sa v Little Tilbury niečo naozaj pokazilo...“

Alexander pristúpil bližšie a položil Jonasovi ruku na plece. „Keď už hovorím ako gróf z Bloxley, chcel by som, aby si si túto svoju výpravu ešte raz premyslel a hľadal iný, bezpečnejší spôsob, ako dosiahnuť svoj cieľ. Keď však hovorím ako Alexander Allerton, tvoj niekdajší komplic v lotrovinách, chápem, o čo ti ide, a ak to bude niekedy potrebné, prisahám, že na tvoju matku dozriem, akoby bola moja vlastná.“

Jonasovi sa okamžite uľavilo. „Ďakujem ti, Alex. Som ti veľmi vďačný.“

Jeho priateľ uznanlivo prikývol a s úsmevom ukázal na dvere. „Čo keby sme si zahrali biliard? A keďže sa zdá, že tá nedokážem prehovoriť a ani si ma nepozval, aby som sa pripojil k tvojmu dobrodružstvu, možno by si sa so mnou mohol podeliť o to, ako presne Reynard roznášal pašovaný čaj po tomto krásnom meste.“

Elizabeth zdvihla závoru na starej drevenej bráne. Zaškrípala, keď ju potlačila, a kdesi blízko zaštekala pes. Po cestičke, ktorá pretínala trávnik pretkaný miniatúrnymi sedmokrásokami, podišla k dverám fary a zastavila sa. Zdvihla ruku a dotkla sa svojho čepca. Zdalo sa, že ani jedna z jej kučier neunikla sponkám, a tak si nadvihla hnedú sukňu a rýchlo ňou potriasla, pokúšajúc sa vyhladiť zvyšné záhyby. Vlnená látka bola síce opotrebovaná, ale čistá – aspoň predtým, ako prešla po zablatenej ceste medzi hostincom a farou. S rezignovaným povzdychom si na pleciach narovnala matkin starý pletený šál, postavila sa pred dvere a zaklopala.

Slnko svietilo, zohrievalo jej chrbát a prvé z popínavých letných ruží už kvitli na žltých tehlových stenách. Kým stála a čakala na prahu, na okraji neďalekého vtáčieho kúpeľa pristál stehlík a zatrillkoval.

Elizabeth sa usmiala. „Dobré ráno,“ zašepkala.

Zvnútra domu sa ozvali kroky. Vtáčik odletel a o chvíľu na to sa dvere otvorili, a objavilo sa v nich asi pätnásťročné dievča. Na hlave malo čepiec a sivú sukňu mu zakrývala zástera.

„Ahoj, Fanny,“ povedala Elizabeth. „Myslím, že ma pani Parkinová očakáva.“

„Áno, slečna Doylová,“ povedala Fanny a oči jej veselo zažiarili. „Čaká v salóne.“ Mladá slúžka zdvorilo sklonila

hlavu, rýchlo ustúpila, aby umožnila Elizabeth vstúpiť do malej predsieni, a potom jej vzala čepiec a šál.

„Ďakujem,“ povedala Elizabeth.

„Samozrejme, slečna.“ Fanny sprisahanecky stíšila hlas. „Nerada by som pani Parkinovej pokazila posedenie pri čaji, aj keď ťa celý život poznám ako Lizzie.“

Elizabeth sa usmiala. Pani Parkinová sa narodila ako dcéra džentlmena, a hoci každému hovorila, že mala to šťastie vydať sa za vikára, všetkým bolo jasné, že neovláda pravidlá a zdvorilosti spoločenského života. S manželom sa usadila na fare v Little Tilbury pred piatimi rokmi, keď pán Parkin prevzal obydlie po predchádzajúcom vikárovi, pánovi Crawfordovi. Od svojho príchodu do ich malej dediny pani Parkinová neúnavne pracovala na zlepšení spoločenskej výchovy svojich susedov. Dvakrát týždenne pozývala niekoho na čaj na faru a trvala na tom, aby sa dodržiavali pravidiel. Dala si záležať na tom, aby jej slúžka bola vyškolená v správnej etikete, a očakávala, že ju budú dodržiavať aj jej hostia.

Elizabeth sprevádzala svoju matku na čaj s pani Parkinovou každý druhý štvrtok v mesiaci od chvíle, keď Parkinovci prišli. Po matkinej smrti pred dvoma rokmi sa práve tieto popoludnia pre Elizabeth stali časom na pravidelné stretnutia s vikárovou manželkou.

„Prišla za vami slečna Doylová, pani Parkinová,“ povedala Fanny vo dverách salóna.

„Ďakujem, Fanny.“ Pani Parkinová vstala, aby pozdravila Elizabeth, a Fanny sa vybrala do kuchyne, aby priniesla podnos s čajom.

„Dobré popoludnie, pani Parkinová.“

Elizabeth vošla do miestnosti. Vikárova manželka bola drobná žena, blížila sa k päťdesiatke. Na sebe mala bledo-

modré dopoludňajšie šaty a prešedivené vlasy jej hladko spočívali pod čipkovým čepcom.

Jej záľuba v čipkách sa prejavovala aj v samotnom salóne, kde veľké kusy ťažkého nábytku zdobili jemné obrúsky. Každý povrch bol vyleštený a pri kozube driemala tučná mačka.

„Rada vás vidím, Elizabeth.“ Vikárova manželka vzala Elizabethine ruky do svojich a pozorne skúmala jej tvár. „Ako sa máte, moja drahá?“

„Mám sa dobre,“ povedala Elizabeth, ako dúfala, s upokojujúcim úsmevom.

Staršia žena našpúlila tenké pery, akoby o tom nebola celkom presvedčená, potom jej ruky pustila a ukázala na kreslo. „Prosím, posadte sa.“

„Bolo krásne vidieť dnes slnko,“ povedala Elizabeth. Hovoriť o počasí bolo zdvorilé a bezpečné. Vyžadovalo si to aj veľmi málo premýšľania, čo znamenalo, že sa mohla sústrediť na to, aby jej držanie tela bolo prijateľné, plecma mala vzadu a členky úhladne zastrčené pod sukňou.

„Vskutku.“ Pani Parkinová si zložila ruky a skromne si ich položila na kolená. „Po toľkých dňoch dažďa je zázrak, že sme nemali záplavy. Viem si predstaviť, aké rozmočené musia byť močiare.“

„Áno. Chudery ovce. Asi sa im to veľmi nepáčilo. Farmári sa budú obávať hniloby paznechtov oviec. Zdá sa, že sa to vždy zhorší, keď je paša dlho mokrá.“

Pani Parkinová sa zamračila. „Nie ovce, drahá. Dámy nediskutujú o hospodárskych zvieratách ani o ich chorobách, najmä nie v čase popoludňajšieho čaju.“

„Samozrejme. Odpusťte mi.“

Elizabeth sa neprijemne pomrvila a zaradila hospodárske zvieratá a ich choroby na pomyselný zoznam neprístojných tém, ktorý si za tie roky vytvorila. Bolo tak málo vecí,